

УХВАЛА ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

24 червня 2025 року

м. Івано-Франківськ

Слідчий суддя Івано-Франківського міського суду Івано-Франківської області Антоняк Т.М., за участю секретаря Мрічко Н.І., прокурора Богусевича І.М., захисника Яблончука В.Й., розглянувши в судовому засіданні клопотання про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018 від 25.02.2025,

В С Т А Н О В И В:

Старший слідчий П'ятого слідчого відділу (з дислокацією у м. Івано-Франківську) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Львові, Слобода Олександр Олександрович, за погодженням з прокурором, звернувся з клопотанням про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018 від 25.02.2025, в обґрунтування якого покликався на те, що групою слідчих П'ятого слідчого відділу (з дислокацією у м. Івано-Франківську) Територіального управління Державного бюро розслідувань, розташованого у місті Львові, здійснюється досудове розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018 відомості про яке 25.02.2025 внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ознаками вчинення кримінальних правопорушень передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 260 КК України.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України – Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій. До системи адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі – АР Крим), області, зокрема, Луганська область, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на

території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва ЗС РФ досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, зокрема громадян України та Російської Федерації, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі –

ГШ ЗС РФ) на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади й службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя й південно-східних регіонів України із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних, інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У березні – квітні 2014 року в м. Луганську та інших населених пунктах Луганської області розпочалася збройна агресія російської федерації шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Луганської області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Луганської області всупереч законодавству України 27.04.2014 оголошено «Декларацію про суверенітет Луганської народної республіки» та 11.05.2014 проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акта про проголошення державної самостійності Луганської народної республіки», за результатами якого проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»).

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (органи державної влади «ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

Вказана терористична організація «ЛНР» мала організовану структуру військового

їсть, підпорядкованість, чітку ієрархічність й дисципліну його учасники озброєні вогнепальною зброєю, вибухівкою, а також мають тяжке військове озброєння та військову техніку. В зазначеному формуванні визначено механізм вступу до нього. порядок проходження служби, в кожному структурному підрозділі ставляться завдання щоденної діяльності, що полягає в здійсненні методами військових операцій силової підтримки незаконно створених структур «ЛНР», придушення організованого опору населення на окупованій території, депортації населення Луганської області, встановлення режиму військового стану, протистояння підрозділам Збройних Сил України та правоохоронних органів України, знищення їх живої сили і матеріальних засобів, а також скоєння інших тяжких та особливо тяжких кримінальних правопорушень. Вказані формування дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та мають загальну координацію керівництва.

Розпорядженням КМУ від 07.11.2014 № 1085-р, із змінами, внесеними Розпорядженням КМУ № 117-р від 02.02.2022 «Про затвердження переліку населених пунктів, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, та переліку населених пунктів, що розташовані на лінії розмежування», Ровеньківський район Луганської області, до складу якого входить міста Петровське та Хрустальний (м. Красний Луч) внесене до відповідного переліку.

Відповідно до Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженому Наказом Міністерства розвитку громад та територій України 28.02.2025 № 376 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», вся територія Ровеньківського району Луганської області, у тому числі міста Петровське та Хрустальний (м. Красний Луч) тимчасово окуповані Російською Федерацією з 07.04.2014 року.

З метою виконання функцій підрозділу силового блоку «ЛНР», 07.10.2014

її самопроголошеним головою видано указ, відповідно до якого, для захисту інтересів «ЛНР» та її громадян, створено воєнну структуру «Народна міліція «ЛНР» (далі – «НМ «ЛНР»», підрозділи якої дислокуються в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та яка має загальну координацію і кураторів російської федерації, та є структурним підрозділом «МВД ЛНР».

Пунктом 9 ст. 1 Закону України «Про національну безпеку» від 21.06.2018 № 2469-VIII (далі – Закон «Про національну безпеку») визначено, що національна безпека України – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз.

У відповідності до п. 2 ст. 1 Закону «Про національну безпеку», воєнна

безпека – це захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності і демократичного конституційного ладу та інших життєво важливих національних інтересів від воєнних загроз.

Державна безпека – це відсутність загрози, стан захищеності життєво важливих інтересів держави від внутрішніх і зовнішніх загроз в усіх вказаних вище сферах життєдіяльності держави.

Суверенітет держави означає верховенство державної влади, її самостійність усередині країни та незалежність у міжнародних відносинах, яка може бути обмежена лише необхідністю виконувати договори і зобов'язання в галузі міжнародних відносин.

Територіальна цілісність держави передбачає, що всі складові території держави (адміністративно-територіальні одиниці) перебувають в нерозривному взаємозв'язку, характеризуються єдністю і не мають власного суверенітету.

Територіальна недоторканність – це захищеність території країни в існуючих кордонах від будь-яких посягань, що можуть стосуватися незаконної зміни території України, визначеної рішеннями Верховної Ради України і міжнародними договорами України.

Обороздатність означає підготовленість держави до захисту від зовнішньої збройної

агресії або збройного конфлікту. Складовими такої підготовленості є економічного, політичного, соціального, наукового, морально-психологічного і суто військового потенціалів. Стан обороноздатності України відображають її мобілізаційні можливості, кількість і якість Збройних Сил, їх здатність швидко переходити на військовий стан, організовано вступати у військові дії та успішно виконувати завдання по обороні від агресії.

Державна зрада може виявитися у таких формах: 1) перехід на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту; 2) шпигунство; 3) надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України.

Перехід на бік ворога означає, що громадянин України надає безпосередню допомогу державі, з якою Україна на той час перебуває у стані війни або збройного конфлікту. В конкретних випадках цей злочин може полягати у вступі на службу до певних військових чи інших формувань ворожої держави (поліції, каральних загонів, розвідки), наданні засобів для вчинення злочинів агентам спецслужб іноземних держав, усуненні перешкод для їх вчинення або наданні зазначеним агентам іншої допомоги.

У клопотанні вказано, що громадянин України Симонов Іван Олексійович, 20.02.1983 року народження, у відповідності до наказу УДАІ № 131 від 16.05.2005 призначений на посаду інспектора дорожньо-патрульної служби взводу Антрацитівської роти дорожньо-патрульної служби обласного окремого батальйону дорожньо-патрульної служби Державної автоінспекції при управлінні Державної автомобільної інспекції Управління МВС України в Луганській області.

30 листопада 2009 року Симонову І.О., відповідно до наказу УМВС України у Луганській області № 514, присвоєно спеціальне звання старший лейтенант міліції.

В подальшому, відповідно до наказу ГУМВС в Луганській області № 48 від 07.02.2012, Симонов І.О. призначений на посаду помічника начальника відділу – оперативного чергового чергової частини штабу Краснолуцького міського відділу ГУМВС України у Луганській області.

Під час роботи в органах внутрішніх справ України Симонов І.О. склав присягу і урочисто поклявся завжди залишатися відданим народові України.

Згідно з положеннями ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» працівники органів поліції відносяться до правоохоронних органів.

04 липня 2014 на офіційному веб-сайті МВС України було розміщено звернення колегії МВС України до особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ Донеччини та Луганщини, згідно якого всі працівники були зобов'язані прибути до м. Сватово Луганської області до 07 липня 2014 року.

На виконання вимог наказу МВС України від 12.03.2013 № 230, яким затверджена Інструкція про порядок проведення службових розслідувань в органах внутрішніх справ України, наказом начальника ГУ МВС України було призначено службове розслідування за фактом невиходу на службу окремих співробітників міліції, у тому числі і Симонова І.О.

Порядок проходження служби особами рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, їх права і обов'язки регулюється Законом України від

20.12.1990 № 565-XII «Про міліцію», в редакції чинній станом на 2014 рік, Дисциплінарним статутом ОВС та Положенням «Про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ», яке затверджене Постановою КМ УРСР від 29.07.1991 № 114.

Визначення службової дисципліни міститься у статті 1 Дисциплінарного статуту та означає дотримання особами рядового і начальницького складу Конституції і законів України, актів Президента України і Кабінету Міністрів України, наказів та інших нормативно-правових актів МВС підпорядкованих йому органів і підрозділів та Присяги.

Відповідно до статті 4 Дисциплінарного статуту наказ є формою реалізації службових повноважень особи начальницького складу, згідно з якими визначаються мета і предмет завдання, строк його виконання та відповідальна особа, якій належить його виконати. Накази

так і в письмовій формі. У разі одержання наказу від старшого прямого начальника підлеглий зобов'язаний виконати його та повідомити про це свого безпосереднього начальника.

За змістом статті 7 Дисциплінарного статуту службова дисципліна базується на високій свідомості та зобов'язує кожну особу рядового і начальницького складу: дотримуватися законодавства, неухильно виконувати вимоги Присяги, статутів і наказів начальників; дотримуватися норм професійної та службової етики; сприяти начальникам у зміцненні службової дисципліни, забезпеченні законності та статутного порядку; виявляти повагу до колег по службі та інших громадян, бути ввічливим, дотримуватися правил внутрішнього розпорядку тощо.

Види дисциплінарних стягнень за порушення службової дисципліни наведені в статті 12 Дисциплінарного статуту, найсуворішим з яких є звільнення з органів внутрішніх справ, що застосовується як крайній захід дисциплінарного впливу.

Порядок накладення дисциплінарних стягнень на осіб рядового і начальницького складу врегульовано статтею 14 Дисциплінарного статуту.

Зокрема, з метою з'ясування всіх обставин дисциплінарного проступку, учиненого особою рядового або начальницького складу, начальник призначає службове розслідування. При визначенні виду дисциплінарного стягнення мають враховуватися тяжкість проступку, обставини, за яких його скоєно, заподіяна шкода, попередня поведінка особи та визнання нею своєї вини, її ставлення до виконання службових обов'язків, рівень кваліфікації тощо. Звільнення осіб рядового і начальницького складу з органів внутрішніх справ як вид стягнення є крайнім заходом дисциплінарного впливу.

З тексту присяги працівника внутрішніх справ України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1991 року № 382, вбачається, що кожен працівник органів внутрішніх справ України, який склав таку присягу, вступаючи на службу до органів внутрішніх справ України: поклявся завжди залишатися відданим народові України, суворо дотримуватися її Конституції та чинного законодавства, бути гуманним, чесним, сумлінним і дисциплінованим працівником, зберігати державну і службову таємницю; присягнув з високою відповідальністю виконувати свій службовий обов'язок, вимоги статутів і наказів, постійно вдосконалювати професійну майстерність та підвищувати рівень культури, всіляко сприяти зміцненню авторитету органів внутрішніх справ, поклявся мужньо і рішуче, не шкодуючи своїх сил і життя, боротися із злочинністю, захищати від протиправних посягань життя, здоров'я, права й свободи громадян, державний устрій і громадський порядок.

Визначення дисциплінарного проступку міститься в статті 2 Дисциплінарного статуту та означає невиконання чи неналежне виконання особою рядового або начальницького складу службової дисципліни.

Підстави звільнення зі служби осіб рядового і начальницького складу, в тому числі за порушення дисципліни, вчинення адміністративного чи кримінального правопорушення, встановлені пунктами 63 - 65 Положення «Про проходження служби рядовим і начальницьким складом органів внутрішніх справ», яке затверджене Постановою КМ УРСР від 29.07.1991 № 114.

Як зазначається у клопотанні, не пізніше 07.07.2014, точнішої дати досудовим розслідуванням не встановлено, громадянин України Симонов І.О., маючи спеціальне звання – старшого лейтенанта міліції, будучи працівником правоохоронного органу України, підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, умисно, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності України, усвідомлюючи, що він вчиняє державну зраду, умисно не виконав звернення колегії МВС України до особового складу органів і підрозділів внутрішніх справ Донецчини та Луганщини, згідно якого всі працівники були зобов'язані прибути до м. Сватово Луганської області до 07.07.2014, добровільно вступив на службу до незаконного збройного формування терористичної організації т.зв. «ЛНР», де в подальшому і проходив службу на різних посадах.

Симонов І.О. не пізніше 07.07.2014, більш точну дату розслідуванням не встановлено, був призначений на посаду т.зв. «полицейского городского отдела полиции – 1 (г. Петровское) Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики», а в подальшому не пізніше 03.07.2024, більш точну дату досудовим розслідуванням не встановлено, призначений на посаду т.зв. «инспектора Отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел России «Краснолучский» по Луганской Народной Республике».

За результатами службового розслідування Симонов І.О. відповідно до наказу ГУ МВС України у Луганській області № 380 о/с від 11.11.2014 був звільнений із органів внутрішніх справ України.

Громадянин України Симонов І.О., діючи з прямим умислом, тобто усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності України, перебуваючи на службі у незаконних збройних формуваннях терористичної організації т.зв. «ЛНР», а в подальшому на службі в т.зв. «Отделе Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел России «Краснолучский» по Луганской Народной Республике», допомагав представникам окупаційної влади у проведенні обшуків та фільтраційних заходів з проукраїнським налаштованим населенням на тимчасово окупованій території Луганської області та близькими родичами військовослужбовців Збройних Сил України, які мешкають в тимчасово окупованих м. Петровське та м. Хрустальний (м. Красний Луч) Луганської області, з метою встановлення відомостей військового характеру щодо підрозділів Збройних Сил України, зокрема ідентифікації військовослужбовців на місцевості у зоні бойових зіткнень з збройними силами російської федерації, на території Луганської та Донецької області.

За таких обставин, Симонов І.О. умисно перейшов на бік ворога в умовах збройного конфлікту.

Таким чином, Симонов Іван Олексійович підозрюється в державній зраді, тобто діянні умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній безпеці України: переході на бік ворога в умовах збройного конфлікту (в редакції Закону України про кримінальну відповідальність станом на 04.06.2014), тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

24 лютого 2022 року військовослужбовці збройних сил чи інших військових формувань російської федерації, шляхом збройної агресії із застосуванням зброї, військової техніки та артилерії, з нанесенням ракетних та авіаційно-бомбових ударів по військовій і цивільній інфраструктурі, незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Донецькій, Запорізькій, Житомирській, Київській, Луганській, Сумській, Харківській, Херсонській та Чернігівській областях, та здійснили збройний напад на державні органи влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти військової та цивільної інфраструктури, які мають важливе народногосподарське й оборонне значення, після чого здійснили військову окупацію частини території України, в тому числі й частини Луганської області, яка була захоплена в квітні 2014 року.

Так, відповідно до положень ч. 1 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 (в редакції від 01.01.2023, надалі - Закон), тимчасово окупована російською федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Тимчасова окупація російською федерацією території України, визначеної ч. 1 ст. 3 цього Закону, незалежно від її тривалості, є незаконною і не створює для російської

ЖОГО
дел
ніше
й на
ного
дноїМВС
шніхЮЧИ
дки і
ті та
ннях
деле
них
агав
ів з
ської
ОТЬ в
ської
йних
іових
цької

ІНОГО

ІЯННІ
ЛЬНІЙ
НА БІК
АЛЬНУ
С. 111УВАНЬ
КИ ТА
ЛЬНІЙ
РАЇНИ
ЗЬКІЙ,
РГАНИ
ЗЬКОВІ
КЛИВЕ
СТИНИ
НІВОБОД
14 (в
ацією
иторії
днихСТ. 3
ІСЬКОЇ

За державою Україна, територіальними громадами сіл, селищ і міст, розташованих на тимчасово окупованій території, органами державної влади, органами місцевого самоврядування та іншими суб'єктами публічного права зберігається право власності, інші речові права на майно, в тому числі на нерухоме майно, включаючи земельні ділянки, що знаходяться на тимчасово окупованій території.

Тимчасово окупованою територією відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 1-1 Закону є частина території України, в межах яких збройні формування російської федерації та окупаційна адміністрація російської федерації встановили й здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування РФ встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації російської федерації.

Відповідно до Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією, затвердженому Наказом Міністерства розвитку громад та територій України 28.02.2025 № 376 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією», вся територія Ровеньківського району Луганської області, у тому числі місто Хрустальний (м. Красний Луч) тимчасово окуповані Російською Федерацією з 07.04.2014 року.

Після окупації частини Луганської області, представниками збройних формувань російської федерації фактично було узурповано всі владні повноваження на тимчасово окупованій території міста шляхом збройного захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, встановлення інституту військових комендатур, запровадження тотального контролю та жорсткого управління в усіх сферах життєдіяльності громади, фактичної ліквідації приватної власності, свободи слова, пересування та волевиявлення, а також шляхом повсякденного залякування населення, застосування фізичного і психологічного впливу до окремих категорій суспільства та верств населення.

Разом з цим, у невстановлений досудовим розслідуванням час, представниками збройних формувань російської федерації всупереч порядку, встановленому Конституцією України, Законами України «Про місцеві державні адміністрації», «Про місцеве самоврядування в Україні» та іншими нормативно-правовими актами, цілеспрямовано було створено окупаційну адміністрацію російської федерації, з метою подальшого утримання адміністративно-політичного контролю на захопленій військовим шляхом території міста та реалізації всіх узурпованих владних повноважень.

Так, положеннями п. 6 ч. 1 ст. 1-1 Закону № 1207-VII визначено, що окупаційна адміністрація російської федерації, це сукупність державних органів і структур російської федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних РФ самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених російською федерацією або за сприянням російської федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними російською федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей.

Вказується на те, що не пізніше 03.07.2024, більш точної дати досудовим

розслідуванням не встановлено, громадянин України Симонов І.О., підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, умисно, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності України, добровільно вступив на службу до незаконного збройного формування т.зв. «Отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел россии «Краснолучский» по Луганской Народной Республике» на посаду т. зв. «інспектора».

Таким чином, Симонов І.О., будучи громадянином України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, добровільно долучився до незаконного збройного формування, створеного на тимчасово окупованій території України.

Крім цього, громадянин України Симонов І.О., діючи з прямим умислом, тобто усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, передбачаючи їх суспільно-небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з метою заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканості України, в складі т.зв. «Отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел россии «Краснолучский» по Луганской Народной Республике», з метою виконання загального плану захоплення території України, виконував обов'язки по забезпеченню безпеки дорожнього руху на тимчасово окупованій території м. Петровське та м. Хрустальний (м. Красний Луч) Луганської області, перевірку документів мешканців населених пунктів, які перебувають в тимчасовій окупації.

Таким чином, Симонов Іван Олексійович обгрунтовано підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних правоохоронних органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки 24.08.1991 схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Положеннями статей 1 та 2 Основного Закону України - Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Відповідно до частини 1 статті 17, частини 1 статті 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Згідно статті 4 Конституції України, в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 68 Конституції України передбачено, що кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Частиною 1 статті 65 встановлено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України.

Статтями 132, 133 Конституції України визначено, що територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і

коду
аїни,
дела
нних
. ЗВ.исно,
його
а до
аїни.
гобо
їх
коди
дела
нних
ання
енню
а м.
анцівному
их на
ення,.1991
шено
мбулі
Рада
енітет
жах її
ілу V
ініенараїни
овою,
межахзахист
зського
ється

стави

ильно
ободи,
ості.
альноїкраїни
ізації і
ічного
чних і

етнічних і культурних традицій. До адміністративно-територіального устрою України входить Автономна республіка Крим (далі - АР Крим), області, зокрема, Донецька та Луганська області, а також райони, міста, райони у містах, селища і села.

Згідно преамбули Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» збройна агресія російської федерації розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів збройних сил та інших силових відомств російської федерації, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності, а 24.02.2022 переросла в повномасштабне збройне вторгнення на суверенну територію України, російська федерація чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань російської федерації, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони російської федерації (далі – міністерство оборони), підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам російської федерації, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих російською федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні російській федерації самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Відповідно до ст. 9 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» № 1207-VII від 15.04.2014, будь-які органи, їх посадові та службові особи на тимчасово окупованій території та їх діяльність вважаються незаконними, якщо ці органи або особи створені, обрані чи призначені у порядку, не передбаченому законом. Будь-який акт (рішення, документ), виданий органами та/або особами, передбаченими частиною другою цієї статті, є недійсним і не створює правових наслідків, крім документів, що підтверджують факт народження, смерті, реєстрації (розірвання) шлюбу особи на тимчасово окупованій території, які додаються до заяви про державну реєстрацію відповідного акта цивільного стану.

Відповідно до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» від 20.03.2003 № 638-IV терористична організація - це стійке об'єднання трьох і більше осіб, яке створене з метою здійснення терористичної діяльності, у межах якого здійснено розподіл функцій, встановлено певні правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів. Терористична

діяльність – це діяльність, яка охоплює: планування, організацію, підготовку та реалізацію терористичних актів; підбурювання до вчинення терористичних актів, насильства над фізичними особами або організаціями, знищення матеріальних об'єктів у терористичних цілях: організацію незаконних збройних формувань, злочинних угруповань (злочинних організацій), організованих злочинних груп для вчинення терористичних актів, так само, як і участь у таких актах; вербування, озброєння, підготовку та використання терористів; пропаганду і поширення ідеології тероризму; фінансування та інше сприяння тероризму.

Визначальним для визнання організації терористичною є те, що хоч один з її структурних підрозділів здійснює терористичну діяльність з відома хоча б одного з керівників (керівних органів) усієї організації.

Рішенням Варшавської конвенції 2001 року, Резолюції Ради Безпеки ООН від 28.09.2001 № 1373 по боротьбі з тероризмом, а також відповідних положень Закону України «Про боротьбу з тероризмом» від 20.03.2003 № 638-IV терористична організація виділена як вид злочинної організації за спеціальною метою – здійснення терористичної діяльності.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу. Про визнання російської федерації

затвердженого Постановою Верховної Ради України від 21.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано російську федерацію державою-агресором, що всебічно підтримує тероризм та блокує діяльність Ради Безпеки ООН, чим ставить під загрозу міжнародний мир і безпеку, а «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР») і «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР») терористичними організаціями.

Заявою «Про визнання Україною юрисдикції Міжнародного кримінального суду щодо скоєння злочинів проти людяності та воєнних злочинів вищими посадовими особами російської федерації та керівниками терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян», яка схвалена Постановою Верховної Ради України від 04.02.2015 № 145-VIII, Україна визнала юрисдикцію Міжнародного кримінального суду щодо злочинів проти людяності та воєнних злочинів, скоєних вищими посадовими особами російської федерації та керівниками терористичних організацій «ЛНР» та «ДНР», які призвели до особливо тяжких наслідків та масового вбивства українських громадян.

Визнання Верховною Радою України так званих самопроголошених організацій «ЛНР» та «ДНР» терористичними, а численні злочини вчинені її представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій Постановою Верховної Ради України від 22.07.2014 № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав - членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затвердженому Постановою Верховної Ради України від 14.01.2015 № 106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», схваленій Постановою Верховної Ради України від 21.04.2015 № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення організацій «ЛНР» та «ДНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників вказаної терористичної організації.

Враховуючи вищевикладене, так звана організація «ЛНР» містить всі необхідні ознаки терористичної організації, має стабільний склад лідерів, які підтримують між собою тісні стосунки, централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організацій, а також план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

З метою забезпечення діяльності самопроголошеної «ЛНР» представниками російської федерації з числа своїх громадян та місцевого населення Луганської області сформовані підрозділи політичного (т.зв. «органи державної влади ЛНР») та силового блоків (до складу яких увійшли представники так званих правоохоронних органів та незаконних збройних формувань), які мали стабільний склад лідерів, підтримували між собою тісні стосунки, забезпечували централізоване підпорядкування учасників політичного та силового блоку лідерам організації, а також розробили план злочинної діяльності та чіткий розподіл функцій учасників щодо його досягнення.

При цьому, кожний учасник політичного та силового блоків «ЛНР» (у т.ч. які долучалися в подальшому до їх складу) усвідомлювали, що головним їх завданням є підтримка збройної агресії російської федерації та насильницька зміна конституційного ладу України.

З метою виконання функцій підрозділу силового блоку «ЛНР», її самопроголошеним головою видано указ, відповідно до якого, для захисту інтересів «ЛНР» та її громадян, створено воєнну структуру «Народна міліція «ЛНР» (далі – «НМ «ЛНР»»), яка дислокується в різних населених пунктах і місцевостях на тимчасово окупованій частині Луганської області та має загальну координацію та кураторів із російської федерації.

лідкування встановлено, що не пізніше 07.07.2014 і по 02.07.2024 громадянин України Симонов І.О. був призначений на посаду т.зв. «полицейского городского отдела полиции – 1 (г. Петровское) Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики».

При цьому, Симонов І.О. усвідомлював, що терористична організація «ЛНР», в діяльності якої він приймає участь, діє на території України незаконно та що її учасники застосовують зброю, вчиняють терористичні акти, захоплення будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, вбивства людей, вибухи, підпали та інші дії, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людей, завдають значної матеріальної шкоди та призводять до настання інших тяжких наслідків, з метою порушення громадської безпеки, залякування населення, провокацій воєнного конфлікту, міжнародного ускладнення та впливу на прийняття рішень органами державної влади, місцевого самоврядування, а також перешкоджають виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України, військовослужбовцями Збройних Сил України та інших військових формувань України, задіяними у відсічі збройної агресії російської федерації проти України.

Тобто, будучи громадянином України, Симонов І.О., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, добровільно долучився та прийняв участь у терористичній організації «Луганська народна республіка», шляхом вступу до складу т.зв. «городского отдела полиции – 1 (г. Петровское) Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики» та участі у функціонуванні вказаного структурного підрозділу т.зв. «МВС ЛНР».

Таким чином, Симонов Іван Олексійович обґрунтовано підозрюється в участі у терористичній організації, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 258-3 КК України.

Не пізніше ніж 07.07.2014 і по 02.07.2024, громадянин України Симонов І.О., підтримуючи збройну агресію російської федерації проти України, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, з метою вчинення дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності України, добровільно вступив на службу до незаконного збройного формування терористичної організації т.зв. «ЛНР», зокрема в т.зв. «городской отдел полиции – 1 (г. Петровское) Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики», а в подальшому не пізніше ніж 03.07.2024 і по сьогоднішній день громадянин України Симонов І.О. є працівником т.зв. «Отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел россии «Краснолучский» по Луганской Народной Республике».

Перебуваючи на посаді т.зв. «полицейского городского отдела полиции – 1

(г. Петровское) Краснолучского городского отдела внутренних дел Министерства внутренних дел Луганской Народной Республики» та в подальшому на посаді т.зв. «инспектора Отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел России «Краснолучский» по Луганской Народной Республике» громадянин України Симонов І.О. допомагав та допомагає представникам окупаційної влади у проведенні обшуків та фільтраційних заходів з проукраїнським налаштованим населенням на тимчасово окупованій території Луганської області та близькими родичами військовослужбовців Збройних Сил України, які мешкають в тимчасово окупованих м. Петровськ та м. Хрустальний (м. Красний Луч) Луганської області, з метою встановлення відомостей військового характеру щодо підрозділів Збройних Сил України, зокрема ідентифікації військовослужбовців на місцевості у зоні бойових зіткнень з збройними силами російської федерації, на території Луганської та Донецької області.

Таким чином, Симонов Іван Олексійович, обґрунтовано підозрюється в умисних діях, які виразились в участі в діяльності не передбачених законом збройних формувань, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 260 КК України.

Виклик Симонів Іван Олексійович, обґрунтовано підозрюється у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 111, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 258-3, ч. 2 ст. 260 КК України.

Як слідує з матеріалів клопотання, Симонов І.О. на даний час перебуває на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України, де зареєстрований та проживає.

21.06.2025 здійснено виклик Симонова І.О. на 21.06.2025, 22.06.2025 та 23.06.2025 для участі у слідчій дії – допит, як підозрюваного та інших слідчих діях у кримінальному провадженні № 42025090000000018, шляхом розміщення відповідної публікації в газеті «Урядовий кур'єр» (випуск № 125 (8050) від 21.06.2025, арк. 14).

21.06.2025 повістки про виклик Симонова І.О. на 21.06.2025, 22.06.2025 та 23.06.2025 для участі у слідчій дії – допит підозрюваного, опублікована на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

Станом на 24.06.2025 Симонов І.О. до органу досудового розслідування або прокуратури для проведення слідчих дій не з'явився.

Будь-яких відомостей, що Симонов І.О. перебуває у полоні в представників так званих «лнр», «днр», або представників окупаційної адміністрації Російської Федерації у органу досудового розслідування немає, оскільки встановлено, що останній добровільно обійняв посаду інспектора в т.зв. «Отделе Государственной инспекции безопасности дорожного движения Министерства Внутренних дел росии «Краснолучский» по Луганской Народной Республике».

23.06.2025 оголошено розшук підозрюваного Симонова І.О., оскільки на теперішній час він знаходиться на тимчасово окупованій Російською Федерацією території України, де переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності.

Обставинами, які дають підстави підозрювати Симонова І.О. у вчиненні інкримінованих йому кримінальних правопорушень, є наявність наступних достатніх доказів, а саме:

- повідомлення про вчинення кримінального правопорушення від Івано-Франківського управління ДВБ НП України від 24.02.2025;
- протокол допиту свідка Іпатова С.П. від 06.06.2025;
- протокол допиту свідка Оніщук О.О. від 06.06.2025;
- протоколами огляду;
- матеріали виконаного доручення.

Причетність Симонова І.О. до вчинення кримінальних правопорушень також підтверджується іншими доказами та документами у сукупності, здобутими під час проведення досудового розслідування у вказаному кримінальному провадженні.

На даний час підозрюваний Симонов І.О. перебуває у розшуку, оскільки переховується від правоохоронних органів та суду з метою уникнення кримінальної відповідальності за скоєний злочин.

Обставинами, які свідчать про те, що підозрюваний Симонов І.О. переховується від органів слідства з метою ухилення від кримінальної відповідальності є наступні.

Так, у зв'язку з не встановленням місця перебування Симонова І.О., орган досудового розслідування позбавлений можливості особисто вручити йому повідомлення про підозру у вчиненні останнім кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 260, ч. 1 ст. 258-3, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111 КК України, а тому зазначене повідомлення у день складання, відповідно до вимог ст. ст. 111, 135, ч. 1 ст. 278, ст. 297-5 КПК України, направлене у спосіб, передбачений Кримінальним процесуальним кодексом України, 21.06.2025 опубліковане в газеті «Урядовий кур'єр» (випуск № 125 (8050) від 21.06.2025, арк. 14), а також на офіційному сайті Офісу Генерального прокурора.

Крім цього, 21.06.2025 здійснено виклик Симонова І.О. на 21.06.2025, 22.06.2025, 23.06.2025 для участі у слідчій дії – допит підозрюваного та інших слідчих діях у кримінальному провадженні №42025090000000018, шляхом розміщення відповідної публікації в газеті «Урядовий кур'єр» (випуск № 125 (8050) від 21.06.2025, арк. 14).

Окрім того, 21.06.2025 здійснено виклик Симонова І.О. на 21.06.2025, 22.06.2025,

ПІА
іненн

створено з автоматизованої
системи обліку та обробки документів

КОПІЯ

часово

25 для

ьному

газеті

6.2025

Офісу

я або

званих

органу

бійняв

ужного

одной

ій час

ни, де

іальної

інснні

статніх

ського

також

ід час

ується

юсті за

ься від

удового

дозру у

58-3, ч.

адання,

спосіб,

оване в

кож на

06.2025,

діях у

повідної

06.2025,

слідчій дії – допит підозрюваного та інших слідчих діях у кримінальному провадженні, шляхом розміщення відповідної публікації на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора.

23.06.2025 підозрюваний Симонов І.О. для проведення вищевказаних слідчих дій до органу досудового розслідування не з'явився.

З матеріалів кримінального провадження, що останній перебуває на тимчасово окупованій території, а саме - Луганської області.

Докази, зібрані в ході досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018, є достатніми для складання обвинувального акту, однак, завершити досудове розслідування не вдається за можливе, оскільки підозрюваний Симонов І.О. переховується від органів слідства та суду.

Сторона кримінального провадження, яка звернулася з даним клопотанням, вказує на наявність достатніх доказів вчинення Симоновим І.О. інкримінованих йому злочинів, а також зраховуючи той факт, що останній тривалий час переховується від органів досудового розслідування з метою ухилення від кримінальної відповідальності, перебуває на тимчасово окупованій території України, з огляду на що є необхідність звернення з даним клопотанням про застосування процедури спеціального досудового розслідування відносно підозрюваного у кримінальному провадженні №42025090000000018 Симонова І.О.

Прокурор у судовому засіданні підтримав доводи та вимоги клопотання.

Захисник у судовому засіданні поклався на розсуд суду при вирішенні клопотання.

Слідчий суддя, заслухавши думку сторін кримінального провадження, вивчивши матеріали клопотання, приходять до наступного висновку.

У відповідності до вимог ст. 297-1 КПК України, спеціальне досудове розслідування (in absentia) здійснюється згідно із загальними правилами досудового розслідування, передбаченими цим Кодексом, з урахуванням положень цієї глави, на підставі ухвали слідчого судді у кримінальному провадженні, зокрема, щодо злочинів передбачених частинами другою - п'ятою статті 191 КК України стосовно підозрюваного, крім неповнолітнього, який переховується від органів слідства та суду з метою ухилення від кримінальної відповідальності та оголошений у міждержавний та/або міжнародний розшук.

Згідно з ч. 1 ст. 42 КПК України підозрюваним є особа, якій у порядку, передбаченому статтями 276-279 цього Кодексу, повідомлено про підозру, особа, яка затримана за підозрою у вчиненні кримінального правопорушення, або особа, щодо якої складено повідомлення про підозру, однак його не вручено їй внаслідок невстановлення місцезнаходження особи, проте вжито заходів для вручення у спосіб, передбачений цим Кодексом для вручення повідомлень.

Водночас, положеннями ст. 297-5 КПК України передбачено, що повістки про виклик підозрюваного у разі здійснення спеціального досудового розслідування надсилаються за останнім відомим місцем його проживання чи перебування та обов'язково публікуються в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційних веб-сайтах органів, що здійснюють досудове розслідування. З моменту опублікування повістки про виклик у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження підозрюваний вважається належним чином ознайомленим з її змістом.

Перевіряючи достатність доказів для такого висновку, слідчий суддя, наряду з положеннями ч. 2 ст. 297-4 КПК України, враховує практику Європейського суду з прав людини (зокрема, рішення «Чеботарь проти Молдови»), у відповідності до якої слова «обґрунтована підозра» означають наявність фактів чи інформації, котрі могли би переконати стороннього об'єктивного спостерігача, що конкретна особа, можливо вчинила злочин. Натомість, не будучи наділений повноваженнями щодо оцінки доказів на даній стадії кримінального судочинства, слідчий суддя позбавлений можливості надати перевагу одним доказам перед іншими шляхом їх оцінки та аналізу в сукупності. Питання щодо доведеності вини особи та правильності кваліфікації її дій у відповідності до закону про кримінальну відповідальність підлягають дослідженню при проведенні досудового розслідування та під час розгляду кримінального провадження по суті.

*907*47362537*1*1*

Враховуючи на виході, не, виходячи з фактичних даних, що містяться в кримінального провадження, заслухавши доводи прокурора та адвоката, слідчий суддя приходить до висновку про наявність усіх правових підстав для задоволення клопотання органу досудового розслідування про здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018 від 25.02.2025, за підозрою Симонова Івана Олексійовича, 20.02.1983 року народження, у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 260, ч. 1 ст. 258-3, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111 КК України.

Керуючись ст.ст. 297-1, 297-3, 297-4, 376 КПК України, слідчий суддя,-

У Х В А Л И В :

Клопотання задовольнити.

Надати дозвіл на здійснення спеціального досудового розслідування у кримінальному провадженні № 42025090000000018 від 25.02.2025, за підозрою Симонова Івана Олексійовича, 20.02.1983 року народження, у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 2 ст. 260, ч. 1 ст. 258-3, ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 111 КК України.

Ухвала оскарженню не підлягає, заперечення на неї можуть бути подані під час підготовчого провадження в суді.

Слідчий суддя

Антоняк Т.М.

Повний текст ухвали складено 24.06.2025 року.

Прошито та пронумеровано
на арк. 2
секретар судового
засідання
Надія МРІЧКО